

Waardig herdenkingsconcert met requiem Mozart

RECENSIE

Steenwijk, Grote of St. Clemenskerk, vrijdagavond, Cantica Sacra o.l.v. Claartje van Dokkum m.m.v. Ensemble Conservatoire en Josefien Stoppelenburg (sopraan), Charlotte Stoppelenburg (alt), Aart Mateboer (tenor) en Lars Terray (bas).

Mozart in Steenwijk. Hoe kan het ook anders in het Mozartjaar? Aan de vooravond van 4 mei staat zijn dodenmis geprogrammeerd. In de volgepakte kerk zijn alle ogen gericht op het podium. In het korte tijdsbestek van een uur krijgt niet alleen Mozarts superieure stilistische componeertechniek alle eer. Als inleiding op het meeslepende Requiem spelen drie trombonisten een elegie van Bruckner. Dit typisch harmonisch vervlochten, homofone werk van de laatromanticus doet denken aan de uitvaartmuziek van Purcell (Funeral Music). Applaus doorbreekt de magische sfeer, maar met de Trauer Musik van Mozart, waarin een voorschrijdende begrafenisstoet wordt verbeeld, wordt een weldadige klankschakering tevoorschijn getoerd. De pauzepartij vormt in deze bezetting, bewerkt door Wim Stoppelenburg, de prelude voor de hoofdschotel. Over weinig werken uit het wereldrepertoire is zoveel gespeculeerd.

Het Requiem gaat gebukt onder legendes die nergens op slaan, mede door de invloed van Amadeus, de bekroonde film. De gecomprimeerde stijl blijft echter geniaal en toont Mozarts vakmanschap in contrapunctiek, gevoel voor drama en balans in expressiviteit. De spanning wordt vanaf de eerste toon opgebouwd en krijgt in het 'lux perpetiam' (eeuwig licht) een eerste ontlading. Cantica Sacra komt ferm in deze introitus boven het krachtig spelend begeleidingsorkest uit. Aanwijzingen van dirigent Claartje van Dokkum worden stipt gevolgd. Accenten en verbredingen krijgen volop de ruimte. Het fugatische Kyrie wordt met veel zeggingskracht

neergezet om in een stralend open akkoord te eindigen. Dit 'Kyrie eleison' (Heer, ontferm U) appelleert aan de nood van de wereld. Daardoor heeft het een meer dan persoonlijke reikwijdte en tilt de luisteraar boven eigen ervaringen. Het gepassioneerde 'Dies irae' getuigt van het dramatische inlevingsvermogen, zoals we die ook kennen uit de andere miszen van Mozart.

Met het excellente solisten-corps heeft Cantica Sacra prominente vocalisten weten te contracteren. Het Tuba mirum (de bazuin) wordt gepersonifieerd door de volumineuze bas. Tenor Mateboer zingt met grote overtuiging het huiveringwekkende Mors stupedit et natura (dood en leven zullen verbijsterd staan). De zussen Stoppelenburg zijn inmiddels zelfstandige professionele zangeressen, die elk een eigen carrière hebben gevonden in het klassieke, vocale circuit. Wie ze enkele jaren niet heeft gehoord moet erkennen dat de stemmen voller, rijper zijn geworden dankzij de klassieke scholing. Ze kleuren weldadig in de vierstemmige solistendelen.

Het Lacrimosa, volgens het filmscenario door Mozart vanaf zijn sterfbed gedicteerd, vormt voor je gevoel het dramatische hoogtepunt. Na het Amen volgt het merkwaardige, maar liturgisch correcte offertorium. Cantica Sacra heeft met de uitvoering van de Carmina Burana al getoond oratoriumallures te hebben. Met dit Requiem maakt het wederom duidelijk niet terug te schrikken voor de grote werken uit de muziekliteratuur. Mozart zou zijn handen dicht knijpen. Hoed af voor deze welluidende interpretatie.

■ Dick Idema